

ILUSTRACIÓN: *Maletas*

AUTOR: Carmen Franco-Vázquez

Luís Valle

Luís Valle (Lugo, 1977), xestor cultural, escritor e artista plástico. É licenciado en Humanidades, diploma de estudos avanzados en Literatura Española, especialista universitario en Dirección de Empresas Tecnolóxicas, master en Métodos e Técnicas de Xestión Integral do Patrimonio Cultural e experto universitario en Políticas Culturais pola USC, o CSIC e a UOC. Autor ou coautor de preto de trinta libros. Como poeta ten publicado o volume *Zigurat* (Scio, 2001), composto polos libros *Jano*, *Jethro en Irán*, *Poemas para el silencio* e *Inacabado*, e os poemarios *Epitafio y corona para Manuel Quiroga* (de la luna libros, 2007), *A caída* (Pen Clube Galicia, 2009), *Fedor* (Sotelo Blanco, 2011), *Caderno do mendigo* (Barbantesa, 2011), *As cicatrices do Sol* (Sotelo Blanco, 2015), *Trona, o merlo* (Barbantesa, 2015) e *Para que eu beba* (Barbantesa, 2017). Dúas décadas de produción poética pola que obtivo, entre outros, os premios Caixanova, Eusebio Lorenzo Baleirón e Lueiro Rey. Valle colaborou con máis de oitenta publicacións nacionais e internacionais dos ámbitos da educación, a xestión cultural, a arte ou a literatura e dirixiu, entre outras publicacións, a revista cultural do campus de Lugo, "Evohé". Nestes últimos anos, tivo a oportunidade de participar en proxectos e eventos culturais como o Xacobeo 2010, a Exposición Mundial de Shanghai ou a World Music Expo (Womex). Na actualidade, traballa nun departamento de comunicación institucional na Xunta de Galicia.

Coa fe da célula

Non sei definir con certeza o que a continuación queda escrito. Poida que se trate dun rebaixe da tensión poética, dunha palabra seriamente lúdica, quizá menos puída e autoesixente da que coido practicar. Materiais verbais dispaes, aforísticas voces das extremas, máximas mínimas, xogos de máscaras e retallos da máis cotiá e honesta conciencia. Palabras que se xuntan e separan do mesmo xeito que a bandada de estorniños avanza baixo un mesmo ceo, coa fe da célula.

Sinopse.- Primeiro, ofrecéchesme un intercambio sinxelo de esperanza e vida. Logo, chegaches a casa e roubáchesme as mans e fixéchesme chorar a soas.

A nenez foi un fío de horas contadas polo medo.

6

Coidado! Camiñamos con pés de barro. (...) Que porta, pasada ou futura, se abre agora, ultrapasada e invisible, ante nós, neste vougo onde se retorcen as figueiras?

Horizonte e altura conflúen nun só punto, dentro de ti, onde aínda o meu corazón é unha campá con demasiado alento.

A memoria cre que recordei, pero xa se foi... Un cáliz chocou contra min derramando un braseiro cheo de vento.

Agora que descoñezo a razón e os trazos do que fora escrito no meu corazón e quedaron entre nós as alcobas abertas; acaso, agora teña sentido ler ese libro que só sabe calar.

Como Galicia, son un país disperso con menos parafusos que cravos.

Consello.- Confía no corpo das aves fatigadas.

Repousan, alegres e vivas na miña mente, as cores do baleiro.

Acordar ao teu carón co devezos de ser esa luz que se tece cos teus ollos.

7

Na panadería Ousá.- Por esa vella que me levou cun sorriso o petisco que non quixen, por ela, teño a rabia metida nas entrañas e o nada aplicado na sede.

Don do nó.- Facelo e cortalo sen linguaxe.

Paradoxo.- A poesía aforra palabras, pero a ollada vai perdendo páxinas.

Cando escribo volvo ser o neno que esconde un nó, a soga dun universo opaco e perfecto, e apenas pesa a sombra das alas de prata sobre a grea. (...) Cando me deito só son un home a soas, procurando arranxar o seu corazón.

Adoito, as nosas posibilidades déixannos a un paso e non nos deixan dar un paso.

Goyesco.- A evolución moral do trazo produce monstros.

8

O amor é sobre todo audacia do silencio; a lentura da choiva anega o día.

Frangulla filosófica.- A liberdade invoca o silencio. O risco da liberdade é o futuro. Todos os paxaros regresan a terra. (...) Todos os paxaros regresaron a terra. Que limpo está o aire de sílabas! As nosas cinzas vibran rexidas polo esquecemento...

Os meus ollos xa comezaron a esquecerme con furioso alento de neve.

Pragmatismo (I).- Nin paz sen linguaxe nin pan sen límite.

Versión de Hannah Arendt.- Non son máis que ese punto sobre o papel que alardea de ser o comezo do círculo.

Esquizofrenia.- O corvo apoiouse no meu ombro con severo pé de neve. Coas súas pestanas tanguemos o pasodobre da nosa morte. (...) As túas pestanas son a panca para ver o incendio! (...) Rematar o día lendo a Pavel Hrádok, sabendo que un francotirador apunta á miña cabeza e que ambos temos as palabras contadas.

O círculo.- Nos meus pensamentos sempre atopo a alguén apostando sobre a difícil misión do círculo.

9

Creo en ti até perder o fío da Historia.

Tempo.- Perigosa curva que sempre me leva un punto alén do teu corpo.

Verte.- (...) Aínda treme a terra baixo os meus pés. (...) Logo, o súbito bater desa pomba morta abriu as túas pálpebras, imprimindo no meu rostro un drapado de sombras.

Brotan negras, verbais, as sombras. Unha soña con derribarte, rostro pálido.

Regresión.- Un banquete de versos devora o Libro.

Traso arreguizo das herbas no crepúsculo, os soños baten nas corneas até a vertice da infancia: amplitude inmensurable do abismo, espanto da altura, pedra en transo.

Pragmatismo (II).- Mellor picar pedra que comer ouro.

10

Como un merlo preso no panterlo, o poeta revisa, meticuloso, a cinza do folio en branco. (...) Quen arrincou as cebolas da terra homérica? Quen levou a luz da lingua morta? (...) Dime como, ouh pai, sobre a túa man aínda murchan algúns pexegos!

O silencio desliza o corpo de Maslah Mohamed, mozo somalí, polas marxes do Mar *nos*. (...) A esperanza desbordou o seu medo e acabou por afogalo nun macabro soño de algas.

Poderá o futuro quedar con todo, menos co que é noso.

Obriga moral.- Facerlle a autopsia ao berro que morreu de frío.

Permanecemos S.Ó.S.

Pragmatismo (III).- A fame e a verdade só falan de si.

Desde o escoar das cachas nas entrañas e o berro desgalgado pola luz até o sar-tego aberto e o silencio, a miña vida é medo. (...) No interior da rosa estremecida medra unha segunda rosa de cal.

A vida transcorre avariada e é moi lento o aire no poema. (...) A escritura derrámase entre a melodía e os signos. A palabra delira e faise escusa: «*Contigo as fonduras serían sardiñas en lata.*» Un berce encaixado no soño coroa a noite.

||

«**De tanto a ollar a morte** acabará por ter o teu rostro.»

Epitafio.- Coma no carbón mollado, tamén aquí durme a chama.